

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125010537
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125010537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. X.X.XXXX v Myjave, trvale bytom D. E. XXX, .t.č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b), § 138 písm. d), § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3.12.2025 prejednal odvolanie prokurátora a obžalovaného A. B. C. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/32/2025 zo dňa 29.7.2025 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. poriadku s a obžalovaný A. B. C. pri nezmenenom výroku o vine

o d s u d z u j e

podľa § 360 ods. 2, § 38 ods. 2 a § 37 písm. m) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/32/2025 zo dňa 29.7.2025 bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a) a b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písm. c) Trestného zákona na skutkovom základe, že v presne nezistený deň v období od 24.12.2024 do 31.12.2024 v presne nezistenom čase v rodinnom dome na adrese F. XXX, G. - H. po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol družku C. I., ktorú viackrát udrel rukami do oblasti hlavy a tela, vyhrážal sa, že ju zaviaže za auto a bude ju ťahať po Kykule, že si má dávať pozor, pričom následne dňa 09.01.2025 v čase o 08,00 hodine na adrese F. XXX, G. - H. po predchádzajúcej slovnej hádke viackrát udrel rukami do oblasti hlavy a tela C. I., chytil ju za krk a škrtil ju, potom jej tlačil tvár do snehu, čo vzhľadom na predchádzajúci konflikt vzbudilo u poškodenej strach o život.

Za to mu bol podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona a s prihliadnutím k § 37 písmeno m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 78 odsek 1 Trestného zákona sa obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol nasledovné :

Okresný súd Trenčín rozsudkom spisová značka 8T/32/2025, vyhlásenom na hlavnom pojednávaní dňa 29.07.2025, uznal obžalovaného A. B. C. vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň v období od 24.12.2024 do 31.12.2024 v presne nezistenom čase v rodinnom dome na adrese F. XXX, G. - H. po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol družku C. I., ktorú viackrát udrel rukami do oblasti hlavy a tela, vyhrážal sa, že ju zaviaže za auto a bude ju ťahať po Kykule, že si má dávať pozor, pričom následne dňa 09.01.2025 v čase o 08,00 hodine na adrese F. XXX, G. — H. po predchádzajúcej slovnej hádke viackrát udrel rukami do oblasti hlavy a tela C. I., chytil ju za krk a škrtil ju, potom jej tlačil tvár do snehu, čo vzhľadom na predchádzajúci konflikt vzbudilo u poškodenej strach o život.

Okresný súd Trenčín uložil obžalovanému v zmysle § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písmeno m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a taktiež podľa § 76 odsek 1 s použitím § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad v trvaní dva roky.

Proti tomuto rozsudku bolo dňa 29.07.2025 na hlavnom pojednávaní zahlásené odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného a to v časti výroku o treste.

Samosudca Okresného súdu Trenčín pri rozhodovaní o druhu a výmere prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku a jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písmeno m) Trestného zákona.

S prihliadnutím na uvedené súd po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ako aj na špeciálnu recidívu obžalovaného, ktorá poukazovala na tendenciu obžalovaného páchať opakovane totožnú trestnú činnosť, ako aj na skutočnosť, že u obžalovaného nevedlo k náprave ani vykonanie uloženého predchádzajúceho nepodmienečného trestu odňatia slobody, uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby v trvaní 10 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do stredného stupňa stráženia. Taktiež súd s poukazom na spáchanie dvoch úmyselných trestných činov obžalovaným v minulosti a aktuálne ukladaného nepodmienečného trestu odňatia slobody uložil obžalovanému zároveň aj ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

Výrok o treste, ktorým súd obžalovanému A. B. C. uložil trest v dolnej polovici trestnej sadzby vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne, však nezohľadňuje predovšetkým osobu páchatela, ktorý bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný a to trikrát pre násilnú trestnú činnosť (prečin nebezpečného vyhrážania) a jedenkrát pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky. Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že tento bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Žilina sp. zn. 50T/22/2022-225 zo dňa 09.01.2023 právoplatného 01.02.2023 pre pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona. Ďalej bol obvinený odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/48/2021-230 zo dňa 17.09.2021 právoplatného 28.09.2021 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c), písmeno e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov v minimálnom stupni stráženia a ochranné psychiatrické a protialkoholické liečenie ústavnou formou. V roku 2021 Okresný súd Žilina sp. zn. 0T/63/2021 vydal trestný rozkaz, ktorým uznal obvineného vinného z prečinu ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 3 písmeno

b) Trestného zákona. Obvinený bol taktiež odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/59/2018-263 zo dňa 10.10.2019 právoplatného 30.06.2020 pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, pričom tohto konania sa obvinený dopustil voči poškodenej C. I., na podmienený trest, keďže však obžalovaný sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, preto dňa 12.10.2021 došlo k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody.

Obžalovaný A. B. C. je v súčasnosti vo výkone väzby a to rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17Tp/3/2025 a to z dôvodov uvedených v § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že vykonané tresty u obžalovaného sa celkom zjavne minuli účinku a nevedli ani k jeho náprave a to aj s poukazom na špeciálnu recidívu obžalovaného.

Účelom trestu v zmysle § 34 odsek 1 Trestného zákona je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Na uvedenú všeobecnú formuláciu upravujúcu postup súdu pri ukladaní trestu nadväzuje ustanovenie § 34 odsek 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Citovanými ustanoveniami Trestného zákona sa súd pri ukladaní trestu obžalovanému A. B. C. dôsledne neriadil.

S prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ opakovane súdne trestaný za rovnorodú trestnú činnosť, pričom v minulosti vykonal dva nepodmienečné tresty „odňatia slobody, pričom z oboch nepodmienečných trestov odňatia slobody bol podmienenčne prepustený. Ani uvedená skutočnosť nevedla u obžalovaného k náprave, a preto je zrejme, že uloženie nepodmienečného trestu v trvaní 10 mesiacov je u obžalovaného A. B. C. v úmere k jeho osobe, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti (a to aj s poukazom na preukázanú agresivitu obžalovaného) neprimerane mierny a nezohľadňuje dostatočne individuálnu a generálnu prevenciu trestu, a ani nesplní svoj účel v zmysle § 34 Trestného zákona. Funkciu a účel trestu by mohol splniť len nepodmienečný trest odňatia slobody v strede trestnej sadzby so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a taktiež uloženie ochranného dohľadu v trvaní dvoch rokov. Jedine trest v takejto forme a výmere zohľadňuje všetky skutočnosti a kritériá rozhodné pre určenie druhu a výmery trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona.

Navrhujem preto, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku Krajský súd v Trenčíne zrušil predmetný rozsudok Okresného súdu Trenčín spisová značka 8T/32/2025 vyhlásený dňa 29.07.2025 v časti výroku o treste voči obžalovanému A. B. C. a následne za použitia ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol a vymeral obžalovanému A. B. C. zákonný, primeraný a spravodlivý trest, a to trest odňatia slobody v strede trestnej sadzby uvedenej v § 360 odsek 2 Trestného zákona so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a taktie aj ochranný dohľad vo výmere dva roky.

Obžalovaný A. B. G. prostredníctvom svojho obhajcu podané odvolanie odôvodnil nasledovne :

„Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Zákonný rámec zdôvodnenia presvedčenia súdu založeného aj na správnej aplikácii ustanovenia §2 ods. 12 TP obsahuje ustanovenie § 168 ods. 1 TP podľa ktorého, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejme, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto.

Zákonnou náležitosťou odôvodnenia rozsudku musí byť aj riadne odôvodnenie zistenia konkrétnych skutkových okolností prípadu, rozhodnutých z hľadiska aplikácie príslušných zákonných ustanovení. Je potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich

postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné prepisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní. Riadne odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu.

Podľa § 163 ods. 3 TP výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným i pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu i spáchania, prípadne aj uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení, Trestný poriadok kladie v každom štádiu trestného stíhania dôraz na riadnu identifikáciu skutku, ktorá vylučuje, aby mohol byť zamenený s iným skutkom.

V súvislosti s pojmom „skutok“, považujem za nutné poukázať na to, že podľa ustálenej súdnej praxe „skutok“ je pojmom trestného práva procesného. Treba pritom rozlišovať medzi „skutkom“ a „trestným činom“. Skutok v procesnom význame vyjadruje udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú človekom. Podstata „skutku“ spočíva v konaní páchatela a v následku, spôsobenom tým konaním, ktoré konanie a následok sú relevantné z hľadiska Trestného zákona.

Vina musí byť bez pochybností preukázaná.

Základná zásada trestného konania in dubio pro reo premietnutá do ust. § 2 Trestného poriadku.

Záver súdu o vine musí byť založený na jednoznačne preukázaných faktoch, nie na predpokladoch a domnienkach založených na pravdepodobnosti.

Zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie neviny, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

Podľa ust. § 2 ods. 4 Tr. poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

„in dubio pro reo“ na väzobné stíhanie pravdepodobnosť postačuje, no na odsúdenie je to málo. Súd je povinný zvoliť tú možnosť, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia.

Okresný súd takto nepostupoval, keď ma uznal vinným napriek tomu, že som preukázal svoje obhajobné tvrdenia.

Súd ma uznal za vinného na podklade výpovede poškodenej a svedkov - rodičov poškodenej a maloletej. Svedkovia mali podľa odôvodnenia rozsudku potvrdiť tvrdenia poškodenej.

Nie je úplne pravdivé tvrdenie, že by svedkovia na hlavnom pojednávaní potvrdili verziu poškodenej, opak je pravdou a výpoveďou svedkov C. sa podarilo preukázať, že poškodená neuvádzala pravdu.

Okresný súd uveril tvrdeniu svedkov a poškodenej napriek zjavným rozporom a aj napriek opakovanému vyjadreniu poškodenej, ktorá povedala, že má problém pamätať si dátum a čas a vôbec nevie, v ktorých dňoch som bol medzi 24.12.2024 až 31.12.2024 vôbec v spoločnej domácnosti.

Celkovo je odôvodnenie veľmi stručné a v podstate nepreskúmateľné, keďže sa vôbec neuvádza, ako sa súd vysporiadal s inými dôkazmi, so znaleckým posudkom k hodnovernosti poškodenej ..., teda s veľkým množstvom pochybností, ktoré mali byť vyhodnotené v môj prospech.

Rozsudok považujem za arbitrárny a nepreskúmateľný. Vôbec sa nespomína, ako sa súd vysporiadal s viacerými veľmi dôležitými argumentmi obhajoby, ktoré popisujem a uvádzam.

Skutkové závery súdu sú v mnohých častiach v zjavnom rozpore s vykonanými dôkazmi a v mnohých častiach nemajú odraz vo vykonaných dôkazoch a úplne ignorujú kompletne dokazovanie.

V dôsledku týchto okolností je výsledok dokazovania nedôvodný, arbitrárny, vecne neudržateľný, a to na kvalitatívnej úrovni porušujúcej moje základné práva a slobody garantované Ústavou SR ako i viacerými medzinárodnými prameňmi práva.

Tento stav je aj v rozpore so zásadou zákazu deformácie dôkazov, teda zákazu vyvodzovania takých skutkových zistení, ktoré z vykonaných dôkazov pri ich racionálnom a logickom zhodnotení vyplývajú nemôžu.

Skutok musí byť vymedzený presne, aby nemohlo dôjsť k jeho zámene a aj z hľadiska obhajoby obžalovaného je potrebné vymedzenie skutku čo najpresnejšie. Podľa znenia obžaloby a aj znenia rozsudku som mal v neznámi deň napadnúť poškodenú, ale až následne dňa 9.1.2025, s ohľadom na konflikt z neznámeho dna, malo moje konanie zo dňa 9.1.2025 vzbudiť dôvodnú obavu o život. Pritom dňa 9.1.2025 nemala z mojej strany byť povedaná žiadna i vyhrážka, tú som mal povedať v neznámi deň, ale až s ohľadom na predchádzajúci konflikt malo / moje konanie vzbudiť u poškodenej strach o život. Už samotné znenie obžaloby som napádal, nakoľko je nejasné a nezrozumiteľné. Podľa znenia obžaloby, a toto si osvojil aj súd, som mal v neznámom dni napadnúť poškodenú a aj sa vyhrážať, no v

tomto dni nemala poškodená podávať žiadne trestné oznámenia, ale až následná hádka, kedy som sa už vyhrázať nemal, mala vzbudiť dôvodnú obavu o život poškodenej.

Z hľadiska vymedzenia miesta a času skutku je zrejmé, že existujú pochybnosti a tieto bolo potrebné vyhodnotiť v prospech mňa obžalovaného.

Súd by mal vychádzať z toho, čo sám na hlavnom pojednávaní vykonal, počul, videl.

Nie je možné výpoveď svedkov, ktorí sa nevedeli ku skutku vyjadriť povýšiť nad výpoveď moju.

Nie je možné ignorovať, že poškodená tvrdila opakovane, že som alkoholik a stále požívam alkoholické nápoje a toto tvrdila aj dňa 9.1.2025. Ja som bol dňa 9.1.2025, teda v čase kedy i poškodená tvrdila, že som pod vplyvom alkoholu, podrobený skúške na alkohol s negatívnym výsledkom.

Nie je možné ignorovať, že poškodená tvrdila, že jej otec bol prítomný momentu, kedy som sa 1 mal v období medzi 24.12.2024 až 31.12.2024 vyhrázať poškodenej, že ju zaviažem za auto čo je ako preukázané prenesené aj do rozsudku, pritom otec poškodenej povedal, že u nás na návšteve v tomto čase vôbec nebol ale zároveň vie, že som to povedať mal.

Poškodená, ako som už vyššie uviedol, povedala opakovane, že ona má problém pamätať si dátum a nevie, kedy som bol vôbec doma. Na otázku obhajcu, ktoré dni som medzi 24.12.2024 až 31.12.2024 vôbec nebol doma povedala, že nevie ale potvrdila, že som doma nebol. Maloletá sa vôbec nevyjadrovala ku skutku samotnému, lebo dňa 9.1.2025 nebola doma. Vyjadruje sa všeobecne k nášmu spolužitiu, ktoré ako som povedal aj na hlavnom pojednávaní dobré naozaj nebolo a k hádkam dochádzalo.

Popieram však, že by som opätovne požíval alkoholické nápoje ako tomu bolo v minulosti, som bol skutočne odsúdený, no vždy som konal práve pod vplyvom alkoholu, čomu teraz tak nebolo.

Poškodená odmietala ukončiť prácu v erotickom salóne a toto bolo dôvodom našich hádok, ale poškodená nemala strach.

Ja som potvrdil, že som po poškodenej hodil utierku na riad, čo presne popisuje aj maloletá, no táto neuvádza, že by sa malo medzi 24.12.2024 až 31.12.2024 diať to, čo uvádzala poškodená.

Okresný súd sa vôbec nevyjadril k rozporom vo výpovedi poškodenej a jej otca, ale konštatoval na strane 6. odôvodnenia rozsudku, že nič nenasvedčuje o nevierohodnosti ako poškodenej, tak svedkov. Na strane 7. sa dokonca uvádza, že tvrdenia poškodenej majú aj logickú časovú súvislosť, čo je v rozpore so samotným tvrdením poškodenej a so záverom ZP 8/2025 znalkyne Mgr. Meškovej, ktorý je v rozsudku popisovaný na strane 4. Aj znalkyňa samotná uviedla nezrovnalosti vo výpovediach poškodenej anez stabilitu výpovedí poškodenej, čo sa prejavilo aj na hlavných pojednávaníach.

Otec poškodenej tvrdil, že som sa vyhrázať aj jemu a vie to aj poškodená. Matka poškodenej uviedla, že o ničom takom nevie.

Vieme z výsluchu ako poškodenej, ako aj otca poškodenej, že nahováral poškodenú ísť k lekárovi, keď podá trestné oznámenie, aby mala dôkaz.

Matka poškodenej nevie, že by dcéra volávala a sťažovala sa, ale poškodená tvrdí, že to tak bolo. Otec poškodenej uviedol, že o vyhrázaní vie, ale to bolo ešte v roku 2021.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne po zvážení všetkých faktov a argumentácie, podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol, prípadne aby som bol oslobodený spod obžaloby, nakoľko nie je preukázané, že som skutok spáchal. Odvolanie Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 25.8.2025 navrhujem ako nedôvodné zamietnuť.“

Vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného prokurátor uviedol nasledovne :

„V uvedenej trestnej veci obžalovaného A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX, bolo na tunajšiu prokuratúru doručené dňa 17.09.2025 odvolanie obhajcu obžalovaného voči všetkým výrokom proti rozsudku Okresného súdu Trenčín spisová značka 8T/32/2025 zo dňa 29.07.2025, ktorým bol uznaný za vinného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno d)

Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia a ochranný dohľad v trvaní dva roky.

V súhrne obhajoba uvádza, že sa nestotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, čo do vyhodnotenia viny vo vzťahu k trestnému činu nebezpečného vyhrážania, pretože vykonaným dokazovaním neboli správne vyhodnotené všetky svedecké výpovede, pričom súd mal uveriť tvrdeniam svedkov a poškodenej, preto má obhajoba za to, že postup súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov bol nesprávny a v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“.

S prezentovaným názorom obhajoby sa nestotožňujem, pretože prvostupňový súd k preukázaniu skutkových okolností vyplývajúcich z podanej obžaloby vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Vypočul všetkých k veci relevantných svedkov, vykonal všetky navrhované dôkazy, pričom mám za to, že skutkový stav bol dostatočne preukázaný.

Poškodená C. I. ako aj svedkovia zotrvali na svojich výpovediach, od ktorých sa zásadným spôsobom neodchyľovali, no vzhľadom na odstup času si už dopodrobna skutok nepamätali.

Súd pri uznaní viny obžalovaného A. B. C. vychádzal primárne z výpovede poškodenej C. I. ako aj z výpovede mal. svedkyne J., ktorá bola priamou svedkyňou fyzických útokov obvineného na poškodenú. Ďalej súd prihliadol aj na vypočutých svedkov, ktorí síce neboli priamymi svedkami skutku, avšak títo potvrdili agresívne správanie obžalovaného. Rovnako tak agresivita obžalovaného bola preukázaná aj zo znaleckého posudku na duševný stav obžalovaného. V neposlednom rade súd prihliadol aj na špeciálnu recidívu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ trikrát uznaný za vinného z totožnej trestnej činnosti.

Súd správne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní jednotlivito i v ich súhrne v intenciách § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel preto k správne mu záveru, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal, dopustil sa ho obžalovaný A. B. C. a že ním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Krajský súd ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania prokurátora na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, pričom odvolanie obžalovaného treba zamietnuť ako nedôvodné.

Z obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že obžalovaný namietal nejednoznačnú identifikáciu stíhaného skutku, spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, ustálenie skutkového stavu v rozpore s vykonanými dôkazmi a nepreukázanie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu v zmysle podanej obžaloby. Z týchto dôvodov sa obhajoba domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) až d) Tr. poriadku.

Podľa obsahu odôvodnenia odvolania prokurátor podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku namietal neprimeranú miernosť uloženého trestu odňatia slobody vzhľadom na predchádzajúci spôsob života obžalovaného.

Pokiaľ ide o správnosť procesného postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o vine a treste, z obsahu odvolaní vyplýva, že nie sú v nich vytýkané chyby procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu nevytýkaných procesných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku. Z tohto dôvodu odvolací súd obžalovaným namietaný odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku nepovažuje za dôvodný a podložený konkrétnymi skutočnosťami.

Pri posudzovaní vecnej správnosti výrokovej časti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku s prihliadnutím na všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o podanej obžalobe. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania náležite ustánil skutkový stav, o ktorého správnosti odvolací súd nemal žiadne pochybnosti. Okresný súd poskytol presvedčivé hodnotenie zisteného skutkového stavu, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a náležite vysvetlil, prečo nedospel k záveru, ktorých sa obhajoba domáhala v podanom odvolaní. Na základe uvedených úvah odvolací súd prijal záver, že skutkové zistenia okresného súdu o vine obžalovaného prezentované v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia majú úplnú oporu

v dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní a predstavujú spoľahlivý skutkový základ pre následné právne posúdenie prípadu. Okresný súd v odôvodnená napadnutého rozsudku poskytol odpovede na všetky podstatné skutkové ako aj právne otázky a v súlade s § 168 ods. 1 Tr. poriadku riadne vysvetlil, ktoré skutočnosti svedčiace o vine obžalovaného mal za preukázané a na základe akých dôkazov, ktoré komplexne vyhodnotil jednotlivito ako vo vzájomných súvislostiach berúc ohľad na obranu obžalovaného, ktorej neuveril. Z týchto dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s námietkami obhajoby o tvrdenej nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorého zistenia by mali byť v rozpore s vykonanými dôkazmi.

Skutok tak ako je popísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám vyjadreným v § 163 ods. 3 Tr. poriadku a je na podklade ustálených okolností prípadu riadne identifikovateľný čo do času, miesta a spôsobu spáchania, ako aj ostatnými podstatnými okolnosťami, ktoré vylučujú jeho zameniteľnosť s iným skutkom.

Pokiaľ ide o otázku viny obžalovaného, vina obžalovaného bola preukázaná dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, ktoré nevzbudzujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresným súdom. Verzia poškodenej bola priamo alebo nepriamo podporená nielen výpoveďami spoločnej dcéry poškodenej a obžalovaného, ale aj výpoveďou matky poškodenej, ktoré prispeli k ustáleniu času spáchania útokov obžalovaného voči poškodenej. Závery psychologického znaleckého posudku k osobe poškodenej vysvetlili niektoré nezrovnalosti, ktoré súviseli s jej výpoveďou. V tomto ohľade sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku stručne, ale správne vysporiadal so zisteniami súdnej znalkyne, podľa ktorej má poškodená oslabené pamäťové funkcie. Uvedené odborné zistenia aj podľa názoru odvolacieho súdu presvedčivo vysvetľujú, prečo si poškodená nepamätala presné dátumy útokov, ktorý nedostatok sa však podarilo ustáliť ostatnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, alebo sa nevedela vyjadriť k niektorým ďalším okolnostiam, ktoré však neboli podstatné pre rozhodnutie vo veci, a ktoré z toho dôvodu môžu vyvolávať mylný dojem, že jej výpoveď nie je v súlade s výpoveďami ďalších svedkov. Ani odvolací súd preto nemal žiaden rozumný dôvod pochybovať o vierohodnosti poškodenej, ktorej verzii skutkového deja na podklade vykonaných a vyhodnotených dôkazov uveril.

S poukazom na skôr rozvedené skutočnosti sa odvolací súd nestotožnil s dôvodnosťou odvolacej argumentácie obhajoby o danosti odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, ktorý sa týka spôsobu hodnotenia pred okresným súdom vykonaných dôkazov. Podľa názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia a závery okresného súdu nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, obhajoba v písomných dôvodoch odvolania neuviedla žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by svedčili o jeho danosti. Z obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného nevyplýva žiadny konkrétny návrh na doplnenie dokazovania alebo zopakovanie už vykonaného dôkazu, ktorým by obžalovaný podporil svoj návrh na zrušenie napadnutého rozsudku z tohto dôvodu.

Na podklade správne zisteného skutkového stavu okresný súd následne konanie obžalovaného, pre ktorá bola podaná obžaloba, správne právne posúdil ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Tr. zákona. Skutkové zistenia aj podľa názoru odvolacieho súdu plne odôvodňujú právnu kvalifikáciu stíhaného skutku v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku, nakoľko boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu ako na to poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku. V skutkovej vete popísané správanie obžalovaného sa vyznačovalo vyššou mierou závažnosti, ktoré bolo spôsobilé u poškodenej aj vzhľadom na doterajší spôsob života obžalovaného vyvolať dôvodné obavy z naplnenia vyslovených vyhrážok. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nemohol prisvedčiť návrhu obhajoby na zrušenie napadnutého rozsudku aj s poukazom na odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora odvolací súd sa stotožnil so správnosťou jeho argumentácie o neprimeranej miernosti okresným súdom uloženého trestu odňatia slobody v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku.

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil obžalovanému pri trestnej sadzbe v rozpätí od 6 mesiacov do 3 rokov a pri výlučnej danosti len priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku pri ukladaní tohto druhu trestu a určení jeho výmery okresný súd zohľadňoval špeciálnu recidívu obžalovaného, predchádzajúce uložené nepodmienečné tresty, ktoré nevedli k jeho náprave, a súčasne uloženie ochranného dohľadu.

Na základe preskúmania veci odvolací súd považuje za správne odvolacie námietky prokurátora o nevyhnutnej potrebe uloženia prísnejšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému. Z hľadiska možnosti naplnenia účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodné najmä to, že obžalovaný bol v minulosti opakovane súdne trestaný pre úmyselnú trestnú činnosť a bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody. Uvedené okolnosti podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzujú záver, že ani v minulosti opakovane ukladané nepodmienečné tresty nemali na obžalovaného potrebný výchovný vplyv a neodradili od páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti. Zistenia okresného súdu prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku preto svedčia o zjavnej neúčte obžalovaného k záujmom chráneným Trestným zákonom, u ktorého zistená špeciálna recidíva podmienená jeho sklonmi k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti zvyšujú mieru závažnosti jeho konania. Preto z hľadiska potreby ochrany spoločnosti, nutnosti zabrániť obžalovanému páchať ďalšiu trestnú činnosť a sťaženej možnosti dosiahnutia nápravy u obžalovaného v zmysle 34 ods. 1 Tr. zákona okresný súd pochybil, keď uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, pretože v prípade obžalovaného v prejednávanom prípade vystupuje do popredia represívna zložka účelu trestu, ktorej zmyslom je zabrániť obžalovanému v ďalšom páchaní trestnej činnosti.

Odvolací súd na podklade vyššie uvedených skutočností dospel k záveru o existencii nedostatkov napadnutého rozsudku v zmysle prokurátorom namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku, pretože okresný súd uložil obžalovanému neprimerane mierny trest. Z týchto dôvodov odvolací súd preto musel rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu zrušiť.

Keďže okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne ustálil všetky skutkové okolnosti rozhodné pre uloženie trestu v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, boli podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku splnené zákonné podmienky na to, aby odvolací súd mohol následne sám rozhodnúť o uložení zákonného a primeraného trestu, ktorým v prípade obžalovaného môže byť jedine nepodmienečný trest odňatia slobody.

Pri určovaní výmery nepodmienečného trestu odňatia slobody odvolací súd zohľadnil už vyššie prezentované skutočnosti, teda že v minulosti bolo na obžalovaného opakovane, ale neúspešne pôsobené uložením nepodmienečných trestov odňatia slobody, ktoré nevedli k jeho náprave a neodradili ho od spáchania ďalšej obdobnej úmyselnej trestnej činnosti. Pri úvahách o výmere trestu odvolací súd ďalej zohľadnil existenciu len priťažujúcej okolností podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, špeciálnu recidívu obžalovaného a ostatné skôr rozvedené okolnosti týkajúce sa jeho predchádzajúceho spôsobu života, ktoré ho charakterizujú ako špeciálneho recidivistu. Uvedené okolnosti zvyšujú celkovú závažnosť konania obžalovaného, ktorý si nezobral ponaučenie z predchádzajúcich potrestaní a ktorého ho neprimäli k vedeniu riadneho života.

S poukazom na vyššie uvedené okolnosti a vzhľadom na konštatovanú neprimeranú miernosť okresným súdom uloženého trestu odvolací súd dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, ktorý odvolací súd obžalovanému sám uložil, ako trest pri strede zákonom ustanovenej trestnej sadzby, už zodpovedá zásadám ukladania trestov vyjadreným v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona a splní účel trestu vyjadrený v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona.

Nakoľko obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním prejednávaného prečinu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, odvolací súd ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.